

Den sanslösa berättelsen om
ARTHURS
RYMDRESA

Barbro och Tore Torsslund

Menar han att dinosaurierna inte klarar sig! Jag har nyss sett dem. Jag hänger inte riktigt med. Det är klart, på tjugohundra-talet finns ju inga skräcködlor, men vadåå. Det känns överkligt och kusligt på samma gång. Jag förstår inte att jag nyss såg en massa dinosaurier som sedan kommer att dö ut.

– Hur är det möjligt att åka fram och tillbaka i tidsåldrarna? tänker jag högt.

– Jaa du Arthur, du har många frågor och du verkar både nyfiken och väldigt intresserad.

– Jag förstår inte hur det funkar.

– Jag får försöka förklara, så du förstår lite av det i alla fall. Så här är det. När vi vill hälsa på någonstans i framtiden färdas vi alldeles under ljushastigheten under en viss beräknad tid.

– Under ljushastigheten. För att komma till framtiden? Hur går det till?

– Vi använder oss av datastyrd beräkning. Efter det att vi accelererat upp farten till ljushastigheten står tiden stilla i rymdskeppet men vid startpunkten går tiden normalt.

– Jag förstår då inte mycket av vad du säger.

– Så här är det. När vi kommit upp till ljushastigheten står tiden stilla. Men nu är vi 65 miljoner år bakåt i tiden som du vet. För att komma tillbaka till nutid måste vi färdas en stäcka på 65 miljoner ljusår. Eftersom tiden står stilla märker vi inte av att tiden går utanför Titan. Så enkelt är det.

– Men att komma tillbaka till Dinosauriernas tid då. Hur kan man göra det?

– Helt enkelt på motsatt sätt. För att besöka Jorden bakåt i tiden, 65 miljoner år bakåt i tiden, rör vi oss med en hastighet som är snabbare än ljuset.

– Snabbare?

– Just det.

– Konstigt! När man gasar på för fullt åker man ju framåt. Men du säger att om man färdas snabbare än ljuset, så åker man bakåt.

– Man kan säga att vi kommer in på minussidan av tidsförloppet. Då förvandlas vår farkost till en takyon.

– Va! Sa du takyon?

– Just det. Lite svårt att förklara. Den tidsrymd vi färdas snabbare än ljuset reglerar hur långt bakåt i tiden vi hamnar. Man upplever att det går fortare att åka bakåt i tiden än framåt.

– Men! Vad är det som gör att man inte åldras i rymden?

– Nää, nu tror jag att du får sluta med dina frågor för ett tag. Du har ju en egen dator du kan surfa på.

Fred märker att jag känner mig bortstött.

– Jag ska väl besvara den här sista frågan då men sedan får du sysselsätta dig själv med din egen dator.

– Schyst.

– Ju närmare ljushastigheten vi håller farten desto långsammare går tiden. Om vi rör oss lika fort som ljuset, åldras vi inte alls. När vi närmar oss ljushastigheten, blir allting hoptryckt i rörelseriktningen.

– Men om vi åker snabbare än ljuset. Hur blir det då?

– När vi överskrider ljushastigheten blir all materia hoptryckt på ytan. Tätheten ökar. Om rymdskeppet träffar en asteroid innebär det att skeppet med oförändrad fart passerar genom asteroiden.

– Kan vi åka genom en sten? Waw! Hur kan det ske?

– Rymdskeppet har blivit mikroskopiskt litet utan att någonting i det ändrat proportioner eller funktioner. Ju högre farten är utöver ljushastigheten desto längre tillbaka i tiden kommer vi.

– Peppar och krut! Vad spännande! Häcklefjäll kan slänga sig i väggen. Jag kan höra hur mycket som helst om tidsåldrar. Och om att man kan resa i tiden.

Fred har bett mig att inte fråga mer just nu, så jag ska hålla tyst, åtminstone, en stund tänker jag.

När jag tar upp handen för att stryka bort håret från ögonen känner jag en öm bula strax ovanför hårfästet. Slog jag i huvudet, när jag snubblade den där gången, då jag upptäckte far-